

VENCLJEVE NOVICE

Glasilo učencev OŠ Venclja Perka

DECEMBER 2018

Številka 18

Naša skupna vizija: "Skupaj gradimo šolo, v kateri spoznavamo sebe in svet, stopamo po svoji poti, se dobro razumemo med seboj, čeprav različni, pa vendar povezani."

V tej številki lahko preberete:

PESNIKI IZ 8. R	1-2
BASEN O MRAVLICI	3
KRIMINALKE IZ 7. B	4-9
NOVOLETNO VOŠČILO.....	9

ZA NAMI JE LEPO IN USTVARJALNO JESENSKO ŠOLSKO LETO ...

SONČNI VZHOD

Megla nad vasjo poležava,
sonce jo z žarki obsipava,
naenkrat megla se razgrne,
proti hiši sonce se obrne.

V meni veselje zagori,
v meni sreča se zasmеji,
ker to je moj najlepši dan,
ko veselje pride na plan.

Sonce pod večer odide za goro,
takrat moje od sonca je slovo.
vesel in srečen odidem v posteljo,
ker vem, da sonce jutri spet bo na nebo prišlo.

Pavel Trojer

Sonce svetlo izza gore,
posije na zeleno polje.
Na nebu nepremično je ostal
in zemljo z veseljem postlal.

To ni običajen, brezvezen pojav.
To je misel vesela,
ki toplo me je objela
in mi v srcu zažarela.

Živa Marolt

Sonce vzletelo je,
nad poljem veselilo se je.
Mavrica čez polje posije,
sonce sladko smeji se.

Vsak dan smehljujem se,
v notranjosti jok me žre,
kakor seveda smrt
doleteva me.

Katja Mihajlovič

Svetlo sonce izza gore,
privleklo se je nad zeleno polje,
nad poljem mavrica je obstala,
nebo je čez in čez obdala.

To ni le sonce izza gore,
to tudi ni le ravno polje,
ta misel je le vesela,
na sredini mojega srca.

Eva Avsec

LANA AVRAMOVIČ: MRAVLJICA IN MRAVLJINČAR

Nekoč je živel mala mravljica, ki ni imela pravega imena, a so jo vsi klicali Mala, ker se jim je zdela tako prikupna. Mala je bila miroljubna mravljica, do nikogar ni bila nesramna, nobenemu ni grozila.

A tedaj je na drugem delu sveta živel mravljinčar, ki je neprestano žalil druge, jih poniževal, jim grozil ter jih zaničeval. Še posebej rad pa se je znašal nad mravljicami. Rad jim je uničeval domove in mravljice je celo jedel.

Ko je Mala slišala zgodbo o mravljinčarju, se je zgrozila. Odločila se je, da bo prepotovala svet in rešila druge mravljice. Zato se je brez odlašanja odpravila na pot. Potovala je dolge dneve in noči, po ravnih in po strmih poteh, po podeželju in po mestih, da je po mesecu dni le prišla na cilj. Ko je Mala počasi pogledala proti mravljišču, jo je stisnilo pri srcu. Videla je, kako mravljinčar razmetaval mravljišče, kako mravljice letijo po zraku in kričijo, in kako se mravljinčar zraven smeji. Mravljica je bila manjša od mravljinčarja, zato ga ni mogla kar napasti, spomnila se je načina, ki bi lahko deloval. Zato se je mravljinčarju počasi prikradla za hrbet in počasi splezala po njem. Ko je prišla do

vratu, je začela poskakovati. Mravljinčar se je začel glasno smejeti, smejal se je glasneje, potem se je začel valjati od smeha in kar naenkrat je vse utihnilo.

Mala je zlezla z mravljinčarja in preverila, če diha. Ni dihal, mravljinčar se je zadušil z lastnim smehom.

Tisti trenutek je Mala rešila svoje prijateljice pred mravljinčarjem, čeprav je bila manjša in šibkejša.

DETEKTIVSKI KOTIČEK: PREŽENIMO DOLGČAS

JAKA SAVŠEK: OD UMORA DO MAMIL

Nekega dne se je Nik sprehajal po Londonu. V torbi je spala njegova podgana Lili. Velika gneča pred trgovino se je videla že od daleč. Nik je šel tja. Tam je bil mrtev človek. Okoli njega je bila policija. Nenadoma se je zraven njega nekdo zadr.

Nik je ugotovil, da ima ta človek roko v njegovi torbi. Neki žepar ga je hotel oropati, vendar ga je Lili ustavila z ugrizom. Eden od policistov je prišel tja in ga aretiral.

Čez nekaj dni je Nik prejel pismo s policije, naj se oglasi na njihovi postaji. Tam je policist rekel, da je žepar v resnici preprodajalec z mamil in morilec. Ubil je človeka pred trgovino, saj kljub grožnjam ni hotel kupiti droge. Vsi ti podatki so bili napisani v pismu, ki ga je hotel poslati in tako seznaniti druge preprodajalce, da rabi novo stranko. Tako sta Nik in Lili dobila denarno nagrado.

KRIMINALNE ZGODBE IZ 7. B

KARMEN URŠIČ: EKSPLOZIJA JEDRSKE ELEKTRARNE V AFRIKI

V Afriki je pred davnim izbruhnila jedrska elektrarna. Eksplodirala je, ker je vanjo ustrelil zločinec.

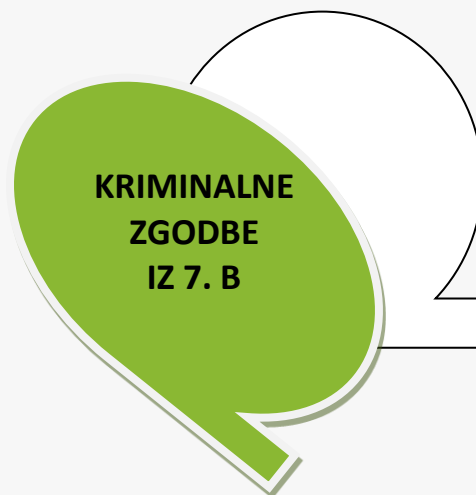
Bil je majhne postave in imel je zelo malo las. Iz zapora je ušel s pištolo, ki je kupil z ulice preko nekega prodajalca. Po treh

dneh, ko je ušel, je z razdalje stotih metrov ustrelil v tovarno. Vseh poškodovancev ni bilo mogoče rešiti, a večino so jih. Po enem tednu so zlikovca ustavili na mejnem prehodu in ga odvedli na policijo. Mladi detektivi iz Londona so ta primer zelo dobro rešili. Zato so dobili tudi nagrado. Vsak od njih je dobil izlet na Havaje. Na sodišču, ko so sodili zlikovcu, so mali detektivi ugotovili še eno stvar ... V

hlačnici je imel vsite diamante, in to zelo drage diamante. Ko so detektivi to povedali na sodišču, so ga preiskali ... Niso našli nič ...

Lina iz detektivov je rekla, naj se gre preoblečt v stranišče. Po petih minutah je prišel.

Razparala je hlače in ven so kot prahci poleteli majhni diamanti, skupaj vredni več deset tisoč dolarjev. Ta človek je šel potem v dosmrtni zapor in ni več prišel ven.

BELMINA DEDIČ: ZLOČIN

V okolici Ljubljane je bila ukradena diamantna ogrlica. Poleg tega je pri ropu lastnica umorjena, njena hčerka pa je huje poskodavana.

Po besedah hčerke umorjene gospe sta se zločinca pripeljala v crnem BMW-ju. Oblecena sta bila v crno. Policija je

skupaj z resevalci takoj prisla na kraj zločina. Ni bilo videti, s čim sta ubila gospo. Kot je za pričakovati, sta zločinca vzela ogrlico in odšla. Tam se je našel nek gospod Robi, ki je sledil zločinca. Bil je tako hiter, da ga je ujel. Eden se je obrnil proti Robiju in mu rekel, da mu bo dal delež denarja, ko proda ogrlico. Hahaha, se je glasno nasmejal Robi. Zločinca sta na policiji povedala, kdo sta. Eden je Mark drugi pa Tim. Obsojena sta bila na 22 let zapora.

Fanta sta na sodišču rekla, da ogrlice nista ukradla za sebe, ampak za njujinega šefa Gorazda. Nista hotela ropati in ubijati ljudi. To sta pocela, ker jima je grozil.

JURE SOK: DOGODIVŠČINA MIHAELA JOHNSONA

Mihael je star 15 let. Njegov oče Johan Johnson je poklicni detektiv. Sama živita na Norveškem, v Oslu. Mihael rad pomaga pri raznih preiskavah.

Dogajalo se je 24. Decembra. V Oslu je nekdo oropal banko. Johan je že malo odkrival, kdo je bil, in našel na tleh kri. To kri je dal na analizo in ugotovil, da je tega kriminalca že lovil. Ime mu je bilo Kevin in pisal se je James. Je iz Amerike oziroma bolj natančno s Floride. Ima tudi hišo v Kaliforniji, a je še noben ni videl, saj ima Kevin tam svoje pajdaše, ukrademo robo in skrivni brlog.

Mihael in Johan sta odšla na letališče in vprašala, če je Kevin James bil tamj. Povedal je, da je šel pred eno uro na letalo, ki vozi proti Kaliforniji in da naslednjo letalo leti čez 20 minut. Tam sta kupila karte in se šla pripraviti za preiskovanje.

Čez osem ur sta bila že v Kaliforniji. S seboj sta imela tudi šotor, kjer bosta prenočila. Ure je bila 19.42. Pripravila sta si šotor. Že zgodaj zjutraj sta šla preiskovat Kalifornijo. Srečala sta meščana in ga vprašala nekaj v

kriminalcu. Ta človek je veliko vedel o njem, a ni vedel, kje živi. Povedal je, da ima okoli hiše varnostnike, in da je edina možnost, da prideš v hišo, skozi klet.

Johan in Mihael sta izdelala preproste dimne bombice. Žogico za namizni tenis sta ovila z alu folijo in skozi zapičila slamico. To samo prižgeš in se začne močno kaditi. Hitro sta šla na pot. Peljala sta se skozi celo Kalifornijo, a ni bilo nič. Na koncu mesta sta videla hišo, okoli katere je bilo veliko stražarjev. Vse sta zelo dobro videla in videla sta tudi, kje je klet. Pred stražarje je oče vrgel dimno bombo, medtem pa sta prišla v hišo. Videla sta kriminalca. Sedel je na sedežni in gledal televizijo. V prostor, kjer je bil Kevin, sta vrgla štiri dimne bombe, da Kevin ni nič videl. Medtem sta ga detektiva prijela in mu zvezala noge ter roke. Šla sta še v prostor, kjer je Kevin skrival ukradeno robo. Vzela sta vse tudi Kevina in vse skupaj odnesla na policijo.

Vse se je srečno končalo. Oba sta bila zadovoljna s svojim delom.

**KRIMINALNE ZGODBE
IZ 7. B**

LEA PILIH: KDO JE KRIV?

Nekega dne se je gospod Damjan odpravil v zlatarno Rudnik. Svoji ženi je za obletnico njune poroke želel kupiti ogrlico.

Prišel je v zlatarno in povprašal po zlatih ogrlicah. Kupil je ogrlico, ki je bila zlata in po sredini je bila okrašena z diamanti. Zlatarka mu je ogrlico dala v okrasno škatljico. Ko se je odpravljaj iz zlatarne, je zlatarka opazila, da so se ugasnile nadzorne kamere. Šla je preverit nadzorno sobo. Videla je odprto okno in stopinje na okenski polici. Ko se je obrnila, jo je nekdo ustrelil in pobegnil.

Damjan je slišal strel iz nadzorne sobe in šel je pogledat, kaj se je zgodilo. Videl je mrtvo gospo, ki je ležala na tleh. Takoj je poklical policijo. Šel je nazaj v zlatarno in videl, da so pokradli ves nakit.

Policija je prišla po desetih minutah. Zaslišali so Damjana in ostale meščane, ki so bili takrat okoli zlatarne. Vsi meščani so trdili, da so Damjana zadnjega videli vstopiti v zlatarno. Ker je vse kazalo na Damjana, ga je policija za nekaj časa morala pripreti. Ko je njegova žena izvedela, kaj se je zgodilo, je takoj poklicala Damjanovega odvetnika. Njegov odvetnik je bil zelo priznan odvetnik v ZDA.

Glavni osumljenec je bil Damjan, zato so ga morali premestiti v zapor. Po enem tednu ga je obiskala njegova žena in mu povedala, da se je odvetnik pritožil zaradi pomanjkanja dokazov. Pomankanje dokazov pa bi Damjana lahko spravilo iz zapora.

Po dveh tednih je bil Damjan izpuščen. Policisti in kriminalisti so bolj natančno pregledali kraj zločina. Poleg mize z nadzornimi kamerami v zlatarni so našli kos črnega oblačila.

Ponovno so zaslišali meščane, med katerimi je bil tokrat tudi otrok, ki je trdil, da je videl varnostnika Jamesa, kako se je sprehaja okoli zlatarne v črni opravi ob isti uri. Zaslišali so preostanek ljudi in nekateri izmed njih so trdilo točno to, kar je trdil otrok. S kosa oblačila so primerjali DNK, ki se je ujema z Jamesovim.

Zaradi dokazov proti Jamesu so ga aretirali. Zahvaljujoč otroku in meščanom si je Damjan očistil ime. Potem je svoji ženi poklonil zlato ogrlico, ki ji jo je kupil za obletnico, čeprav z zamudo.

EMA SCHWARZBARTL: KRAJA PSOV

Anja, Tina, Filip in Tadej zglejajo kot popolnoma običajni otroci, vendar niso. So agenti pod krinko. Delajo za organizacijo Reševanje psov. So odlična ekipa, saj so prijatelji ter se dobro poznajo.

Imajo različne talente. Tadej je odličen atlet, tako lahko izmakne ugrabljenega psa. Anja je odlična v računalništvu, zato psa zlahka izsledí. Filip zna pasjo govorico, da psu razloži, in Tina je odlična v delanju načrtov in vodenju ekipe.

V mesecu decembru, ko je zelo snežilo, so dobili obvestilo: »Dragi detektivi! V treh dneh je izginilo kar 133 psov, zavetišče je bilo oropano. Te pse morate najti in jih v roku petih dni najti in jih pripeljati nazaj.«

Dobili so se na sestanku. Nekaj časa so se pogovarjali, kaj in kako. Nato pa je Tina z glasnim pokom na mizo položila načrt. »Najti moramo storilca,« je rekla Tina. »Ima kdo kakšno idejo, kdo bi to lahko bil?« je dodala Anja. »Jaz imam eno. To bi lahko bila Tati družčina.«

Otroci so poiskali čim več podatkov o Tati družčini in odkrili veliko stvari. Naredili so načrt, kako bodo prišli v štab tati družčine. Ko je bil načrt narejen, so šli v akcijo.

Po načrtu so prispeli v štab. Naenkrat so zaslišali glasno cviljenje kužkov. Priplazili so se do vrat in v hipu, ko je Tadej hotel odpreti vrata, so proti njim prihajali glasni koraki. Hitro so se poskrili. Ko je mimo prišel neki mož, so odprli vrata in Filip je kužkom naročil, naj bodo tiho.

Organizacija je poklicala policijo, da so prijeli tati družčino in pse vrnili v zavetišče. Otroci so bili nagrajeni, Tati družčina pa je pristala v zaporu.

LANA AVRAMOVIČ: UMOR V ŠOLI

Bil je lep dan, ko sem morala v šolo. Ko sem prišla v razred, je tam vladala cela zmeda. Učitelji so prihajali in odhajali iz razreda, nam pa so prepovedali s svojih mest.

A moja radovednost me je premamila, zato sem odšla iz učilnice in sledila učiteljem. Ko smo prišli v jedilnico, je bil na tleh ogromen krvav madež. Od osuplosti sem zakričala. Vsi so me pogledali in učitelji so me poslali nazaj v razred.

Prizori mi cel dan niso šli iz glave. Ko sem prišla na kosilo, je bilo tam že vse počiščeno. In glede na obraze vseh se mi je zdelo, da sem edina izmed učencev videla krvavi prizor.

Ko sem prišla na vrsto se mi je kuharica zdela nekam omotična, a nisem hotela biti nevljudna, zato sem raje šla kar mimo. Imela sem občutek, da smrdi po alkoholu. Ko sem pojedla, sem šla nazaj na naslednjo uro.

Na poti v razred sem srečala ravnatelja. Zdel se mi je zelo vesel, glede na to, kar se je zgodilo zjutraj. Ko sem ga pozdravila, mi je rekel, da moram h šolski psihologinji. Šla sem in psihologinja me je prosila, naj grem na sodišče kot otroška priča, da sem videla krvav madež. Vprašala sem, zakaj je bila tam kri, in odgovorila mi je, da se je zgodil umor. Ko mi je to povedala, sem otrpnila.

Ko sem prišla na sodišče, so me posedli v klop. Povedali so mi, da je cilj izvedeti, kdo je zagrešil umor. Po dolgih dveh urah sojenja so umora obsodili kuharico, češ da je z nožem ubila otroka. Nato so se koščki sestavljanke v moji glavi začeli sestavljati. Takoj sem dvignila roko in rekla, da ugovarjam. Čudno so me pogledali, a so mi dali besedo. Samozavestno sem povedala, da je kriv ravnatelj. Začudeno so me pogledali, a sem nadaljevala. Napil je kuharico in jo s šolskim denarjem podkupil, da je z nožem ubila šolskega novinarja, saj je prejšnji teden objavil, da ravnatelj nosi lasuljo. Vsi so me pogledali, a sčasoma jim je postalo vse jasno.

Ravnatelja so obtožili za nečloveško dejanje in na dosmrtno zaporno kazen, mene pa so denarno nagradili.

**KRIMINALNE
ZGODBE
IZ 7. B**

ISABELA POVŠE: KRIMINALNI RAZPLET

Bila je noč, Peter je hodil v spanju. Imel je brata Janeza. Spal je.

Na srečo sta se zbudila oba naenkrat. Bila sta vznemirjena, zato sta šla ven na zrak. Bilo je že jutro. Opazila sta, da njuna zelo draga želva, Hrskica, manjka. Nekdo jo je ukradel. Hotela sta poiskati, kdo je bil krivec za to dejanje, a je bilo prezgodaj. Ampak videla sta sledi in kasneje izmerila številko sledi in ugotovila, da je številka noge sledi krivca 43. Torej, po vsej verjetnosti ni otrok, saj v majhni vasici, kjer živita, ni bilo otrok, ki bi imeli tako veliko številko noge. A videla sta še nekaj. Kos blaga oranžne majice, ki je bil umazan malo z blatom in malo z dlako. Ker je bila vasica majhna, bi Janez in Peter zlahka ugotovila, kdo je tat Hrskice.

Izprašala sta vse, obesila plakate in celo priredila akcijo iskanja, a Hrskice ni bilo. Nekega dne, ko sta bila že čisto obupana, sta šla mimo kmetije starca in videla majico oranžne barve, ki ji je manjkal delček rokava. Starca sta vprašala, katero številko stopala ima. Odgovoril je. Z globokim glasom je rekel, 43. Za vogalom sta opazila Hrskico in takoj vedela, da je ona. Vzela sta jo in že naslednji dan so šli z njunima staršema na policijo. Kaznovan je bil tako, da je moral dve tedna čistiti želvin akvarij. Smešno. Peter in Janez pa sta bolj pazila na Hrskico. Kaj pa veš, kakšni ljudje so po svetu?

... PRED NAMI PA JE ŽE NOVO LETO 2019 ...

**Naj bo mirno, zdravo,
ljubeznivo in uspešno!**

